

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Thomae Młodzianowski, Polonie, Societatis Jesu,
Prælectionum Theologicarum Tomus ...**

De Metaphysica, Logica, Octo Libris Physicorum, Generatione, Corruptione
Et Anima

Młodzianowski, Tomasz
Moguntiae Et Dantisci, 1682

Quæstio III. De Specie.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95667](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95667)

RESPONDETUR. Hunc syllogismum non esse in forma: quia si per reductionem ad Darii revocetur, prodibit talis syllogismus. Omnis homo formaliter est animal, aliquod formaliter rationale est homo, ergo aliquod formaliter rationale est animal; in quo syllogismo formaliter rationale, & in minori, & in conclusione tenet se ex parte ly Rationale, estque omnino in forma. Positus autem iste syllogismus in Darapti conjungitur ly formaliter cum animal, cum tamen in præmissis non fuerit conjunctum cum ly animal.

OBJICITUR 4. Restaurando quasi argumentum supra positum. Omnis homo formaliter, est animal formaliter, omnis homo formaliter, est rationalis formaliter, ergo aliquod formaliter rationale est animal formaliter.

RESPONDETUR. Missis aliorum placitis. Omnis homo formaliter, est formaliter animal, qualiter ratio communis hominis sit ratio communis animalis irrestrictè accepti, Nego Majorem: Omnis homo formaliter, est formaliter animal, restrictè & contractè acceptum, Concedo Majorem; Distinctaque Minori, Nego Consequentiam.

OBJICITUR 5. ab Aversa apud Mastr. hic disp. 5. n. 150. Substantia dividitur in spiritualement & corpoream, & hæ rationes spiritualis & corporei debent dici substantiales, quia si à tali ratione præscinderent, essent etiam dum dividitur, includitur in membris dividendis.

RESPONDETUR. Licet rationes spiritualis & corporei debeant dici substantiales, non ita tamen dicuntur, ut ratio communis spiritualis, sit ratio communis substantialis; si ratio communis spiritualis, non est ratio communis substantialis, hoc ipso præscindere à se possunt; idem dic de quantitate. Quamvis autem præscindant ratio spiritualis & corporei à substantiali, non erunt ex eo jam commune quid accidenti, sed tum primum erunt quid commune accidenti, spirituale & corporeum, si præscindant à substantiali in se inclusio.

INSTAT Idem. In tantum potest aliquod prædicatū præscindi à subjecto, de quo dicitur, in quantum etiam potest dici de alio; ut animal potest præscindi ab homine, quia potest dici de leone, ergo si datur propria differentia alicujus generis, ita quod nequeat alteri applicari, sanè non poterit ab eo præscindi.

RESPONDETUR. Negando causalem; sed id eo aliquid præscindit, quia non habet eandem definitionem.

OBJICIT 6. Idem. Saltem hæcceitas in communi, in ordine ad hunc & illum non nisi imperfectè præscindit, quia sine dubio quidquid est in singulis hæcceitatibus, essentialiter involvit talem conceptum.

RESPONDETUR. Cum per nos hæcceitas & individuum pro eodem sumantur objectivè,

cumque admiserimus infra, rationem communem omnibus individuis eamque perfectè præscindentem, idem dicendum de hæcceitate; quia etiam ratio communis hæcceitatis, non est ratio communis hujus hæcceitatis & è converso. Caterum sumendo hæcceitatem hanc, non pro differentia, sed pro specie, involvit genus secundum dicta supra.

OBJICITUR 7. Si differentia inferior includeret superiorem, esset actus purus, utpote entitas simplicissima; inferior item differentia esset suprema, quia nullam superiorem haberet quam includeret.

RESPONDETUR. Rationem actus puri esse prædicatū Physicum; non potest autem ostendi, quid differentia competat physice, ratio actus puri. Dicitur etiam solet, non esse actus purus differentias infimas; quia licet careant compositione ex his, non carent tamen compositione cum his; hinc præsupponunt tanquam aliquid materiale differentias superiores, imò sine illis, tanquam sine præsuppositis intelligi non possunt; non sunt item differentia inferiores genera suprema, quia ad rationem supremam requiritur, sub se potestate habere plura, quod non competit differentia infima; est item necesse ut suprema differentia, nec materialiter præsupponat ante se priorem, præsupponit autem infima.

QUÆSTIO III.

De Specie.

DE ipsa specie, nihil admodum disputabile dicitur, sed de Individuis, restabunt quædam expendenda.

EXPLICATUR I. *Nomen speciei.* Species ex primitiva acceptione, non aliud est, quam pulchritudo quædam, unde & speciosum vocatur pulchrum: transtulerunt hoc nomen Philosophi, ad significandum concretum ex genere & differentia, appellaruntque illud speciem: cum enim genus sit turpe quoddam & informe, utpote se habens per modum materiae, decoratur, formatur, speciosum fit, accessu differentia, quæ differentia pulchritudo generis dicitur, & species pulchrum. Porro cum concretum hoc ex genere & differentia, comparari possit tum ad genus, tum ad differentiam, tum ad individua, hinc & ratio speciei illius seu pulchritudo ad hæc omnia se extendit, & respectu generis dicitur species pulchrum, imò & pulchritudo in abstracto, eo quod in ea genus pulchrum, formatum differentiâ & completum appareat. Rursus comparatum hoc concretum ad differentiam, est etiam pulchrum, quia ipsa differentia est etiam pulchritudo completa & perfectiva generis. Denique si comparatur idem concretum ad individua, erit pulchritudo illorum absolute; species enim infima, est tota essentialis perfectio individuum.

EXPLA-

EXPLICATUR 2. Divisio Speciei. Dividitur species in Primointentionalem, seu prout species sumitur pro natura totali Metaphysicè completa, & in Secundointentionalem, seu prout à Logica species considerabilis est. Rursus secundointentionalis alia est species subijcibilis seu pro subiecto ponibilis; alia prædicabilis, seu pro prædicato ponibilis. Deniq; dividitur in speciem subalternam, & infimam. Subalternam est, quæ respectu superiorum quibus subijcitur, species est, respectu autem inferiorum, est genus; & quia hæc ut genus prædicatur, ideo non potest ei convenire ratio speciei, nisi in quantum subijcibilis est. Species autem infima est, quæ tantum sub se individua habet, potestque & subijci & prædicari.

EXPLICATUR 3. Definitio Speciei. Speciem subijcibilem definit Porphyrius. Est quæ subijcitur generi, & de qua genus in eo quod quid est prædicatur: duæ hic sunt definitiones, sed per modum unius, ab auctoribus sumuntur. Species autem prædicabilis, est id quod de pluribus differentibus numero, in eo quod quid est prædicatur.

DICES 1. Committitur hic circulus vitiosus; alibi enim genus definit Porphyrius, esse id, quod sub se habet species, nunc autem definit speciem, quod sit sub genere; estque hæc similis definitio huic, si quis definiret Patrem, & diceret, pater est qui habet filium; definendo autem filium diceret, filius est qui habet patrem.

RESPONDETUR communiter. Non committi hic circulum, quia genus positum in definitione speciei, non ponitur ut cognitum per speciem, sed ut cognitum aliunde; hinc genus Porphyrius etiam aliter notificat, dicendo illud esse id, in quo species cognationem habent, quod est aliunde cognoscere genus, & non ex sola specie &c. quanquam nihil vetat unum relativorum cognosci per aliud, vel unà cum alio; relative autem se habent, genus & species.

DICES 2. Hæc definitio convenit etiam individuis; nam & ea subijciuntur generi: Ergo ista definitio est mala.

RESPONDET Arriaga, esse bonam, si subintelligatur, quod species immediatè subijciatur, mediatè individua.

CONTRA est ex Oviedo. Animal de homine dicitur immediatè, & de eodem non nisi mediatè dicitur corpus, & tamen hoc non obstante, & corpus prædicatur ut genus, & animal. Ergo etiam quantumvis immediatè subijciatur generi species, & mediatè individua, non oberit, quominus individua sint species subijcibilis, cum illis etiam competat subijci generi.

RESPONDET 2. Oviedo n. 5. addendas hic esse ad definitionem has particulas, quod species sit natura multiplex physicè & intentionaliter una, quæ generi subijcitur.

RESPONDETUR 3. ab aliis. In definitione illa speciei subijcibilis, subintelligi ly Universale, ut ita currat definitio, species subijcibilis est universale, quod subijcitur generi; de individuo autem non potest dici quod sit universale.

CONTRA utramque hanc responsionem est. Imprimis, quia species subijcibilis quæ talis, etiam per Oviedo n. 10. non est universale: Ergo frustra ad eam definiendam pro genere addetur ly universale. Tum quia species subijcibilis, non habet abstractionem debitam universali; abstrahitur enim à genere tanquam à parte, universale autem ab inferioribus abstrahi debet; nec potest ex eo poni universale pro genere in definitione speciei subijcibilis, quia species subijcibilis est universale materialiter; nam & individua sunt materialiter universalis, quando eandem rationem communem participant, & tamen non possunt definiri per ly universale. Tum quia nullum est fundamentum asserendi, speciem subijcibilem esse verè universalem; quod enim dicitur ly universale, dividi per speciem subijcibilem & prædicabilem, hoc falsum est; species enim quæ dividitur in subijcibilem, & prædicabilem, est indifferens ut sit formaliter vel materialiter universalis species illam dividens; imò quantumvis species subijcibilis sit inferius universali, non sequitur illam esse universalem; est enim inferius etiam singulare, respectu universalis, & tamen singulare non est universale. Nec dubium est, quod species subijcibilis & prædicabilis, ad nomen speciei, habent se tanquam membra æquivoca; nunquam enim species subijcibilis quæ talis, habet sub se inferiora, adeoque nunquam est universalis: cum tamen species prædicabilis habeat, sub se inferiora: hinc quando species subijcibilis prædicatur, & de hac, & de illa specie subijcibili, non prædicatur ut subijcibilis est formaliter, sed prout induit rationem prædicabilis.

RESPONDETUR 3. Cum Hurtado, Bonam esse prædictam definitionem, si per illam priorem partem, quod scilicet species est quæ subijcitur generi, intelligatur ly soli; Certè enim individua non soli generi, sed & speciei subijciuntur.

DICES 3. Nulla est species prædicabilis, ergo mala est divisio in subijcibilem & prædicabilem. Antec. prob. Auctoritate Aristot. qui dicit in Top. speciem semper subijci.

RESPONDEO, & dico: Speciem semper subijci, quando de ea sunt problemata & quaestiones, sed non subijcitur in quantum respicit inferiora.

INSTABIS 1. Ex mente Aristotel. species est substantia completa, ergo non potest esse in alio, ergo nec dici de alio, ergo & nulla est prædicabilis species.

RESPONDETUR. Speciem non posse esse in alio tanquam in subiecto inhaesionis, licet sit in alio tanquam in subiecto prædicationis.

INSTA-

INSTANS 2. Ex mente ejusdem, species componitur ex genere & differentia: Ergo prædicatur ut genus & differentia, ergo in quale quid, & quale: Ergo ulterius nulla datur species prædicabilis, quæ sit in quid prædicabilis.

RESPONDETUR. Species ita componitur ex genere & differentia, ut constituatur ex illis totum; non enim species est genus & differentia, sed totum ex illis compositum; inde quamvis sigillatim acceptum genus prædicatur in quid, & differentia in quale, quando tamen jam unitim accipiuntur, hoc ipso prædicabuntur non in quale quid vel quale, sed poterit prædicari in quid totaliter.

DICES 4. Est in oppositum Auctoritas Theologica. Docent Theologi, ly Deus dici de Patre, dici de Filio, dici de Spiritu Sancto, & quidem in quid: cum tamen Deus, non sit species.

RESPONDET S. Thom. ly Deus non dici de Personis tanquam aliquid in illis, de quibus dicitur personis multiplicabile; consequenter non dici tanquam universale, hinc autem agimus de Prædicatione Naturæ multiplicabilis.

DICES 5. Species dicta de individuo non dicit rationem individui, ergo species non tanquam totum quid prædicatur.

RESPONDETUR. Disting. Consequens. Non tanquam totum quid prædicatur species, si subiectum de quo fit prædicatio Physicè spectatur. Conced. Nam in statu Physico, non solum dicit naturam, sed etiam hæcceitatem; si subiectum hoc spectetur Metaphysicè, hoc est solum secundum essentialia prædicata non dicit species totum, nego Conseq. Dicit etiam potest speciem prædicari tanquam totum, inferendo substantialia prædicata, non autem accidentalia; ratio autem individui, est quid accidentale.

DIFFICULTAS I.

De Individuo primo intentionaliter sumpto.

Individuum non est idem quod indivisibile; Indivisibile enim accipitur pro eo quod caret omni extensione: Individuum autem vocatur natura singularis non divisa in plures tales. Hoc individuum considerari potest, vel secundum quod natura singularis est; & ita acceptum est individuum primò intentionaliter; vel considerari potest secundum quod subijcibile & prædicabile est, & sic acceptum est individuum secundointentionale. Individuum primointentionaliter sumptum, descripsit Porphyrius; est id cuius omnes simul proprietates alteri convenire non possunt; descripsit inquam, quia saltem divinitus, duobus individuis simul proprietates eadem convenire possunt, porro hæc acciden-

tia ad quæ attendit Porphyrius, hoc Versu inclusit Boëtius:

Forma, Figura, Locus, Tempus, cum Nomine Sanguis,

Patria, sunt septem, quæ non habet unus & alter.

Individuum secundointentionaliter acceptum, descripsit idem, quia prædicabile est, est id quod de uno solo prædicatur; quæ verò subijcibile, est id quod continetur sub specie. Metaphysica individuum primointentionale correctius pro Porphyrio describit: quod sit Ens ex natura specifica & hæcceitate compositum, quid autem illa hæcceitas, alibi dicitur.

An possit dari ratio communis omnibus individuis?

DICENDUM est. *Dari rationem communem omnibus individuis:* est Conclus. Suarii. Disp. 6. sect. 8. n. 14 & 15. Arriaga, Hurtadi, Contra Fonseca. Tolet. & alios. Oviedo in sententia præscindentium tantum ex parte actus, dicit, posse dari rationem communem omnibus individuis, non tamen in sententia præscindentium ex parte objecti.

PROBATUR 1. ex Arriaga. Possumus concipere omnia individua, quatenus sunt similia in hoc, quod sint indivisa in se, & divisa à quolibet alio; in hoc enim non distinguuntur, quantumvis disconveniant in ratione talis individui; Ergo potest dari ratio communis omnibus individuis.

PROBATUR 2. Quia quæcunque ratio ostendit dari rationem communem præcisam ex parte objecti in aliquibus prædicatis, eadem ostendit dari rationem communem omnibus individuis.

PROBATUR 3. Tum quia vel omnia individua habent hoc quod sint indivisa in se, & divisa à quolibet alio, vel non omnia habent, si non omnia, ergo non omnia individua; si autem omnia sunt talia: Ergo datur ratio communis omnibus individuis, id enim intelligitur nomine rationis communis. Tum quia quando negas dari rationem communem omnibus individuis, id quod negas, vel negas de omnibus individuis vel de aliquibus; si de aliquibus, ergo tibi non constas; hoc ipso enim non negas dari omnibus communem rationem, sed non nisi aliquibus; si de omnibus hoc negas, ergo est illis dabilis ratio communis, infirmabunturque argumenta, quæ supponunt, in nulla ratione posse illis dari rationem communem. Tum quia hæc propositiones: Omne individuum est ratio indivisa in se & divisa à quolibet alio; aliquod individuum non est ratio indivisa in se & divisa à quolibet alio, hæc inquam propositiones sunt contradictoriæ, in quibus particularis est falsa, nam poneret definitum, & negaret definitionem: Ergo ve-

† Ll

racf-

ra esset affirmativa universalis: Ergo ulterius dabitur ratio communis omnibus individuis, quia datur propositio universalis de illis verificabilis; ratio autem communis, & propositio universalis affirmabilis, verbis differunt. Tum quia si non daretur ratio communis omnibus individuis, non posset unquam poni argumentum in forma, quod Petrus sit individuum; quia hoc argumentum deberet habere propositionem universalem, ne argumentum constet ex particularibus; propositionem autem universalem non posset habere, quia non potest haberi ratio communis omnibus individuis; quæ duo Verbis differunt. Tum quia, si non daretur ratio communis omnibus individuis, hoc inde esset, quia non esset ratio per quam individuum esset indivisum in se, & divisum à quolibet alio. Sed hæc ratio probat dari rationem communem omnibus individuis; quia adfert definitionem omnium individuorum, definitio autem omnibus individuis competens, est ratio communis eorundem.

OBJICITUR 1. Si posset ratio communis individuis abstrahi ab individuis, abstracta illa ratione communi, posset adhuc iterato abstrahi ratio communis, & sic in infinitum. Si autem non potest abstrahi iterato ratio communis, ergo dicam illam potius esse differentiam individualement, à qua jam non potest abstrahi ratio communis.

RESPONDETUR. Fundamento sumpto ex Hurtado: abstracta intentionaliter ratione communi, jam ulterius non posse abstrahi rationem communem, sicut abstracta ratione animalis à rationali, jam in esse intentionaliter, ita representato rationali, non potest abstrahi animal. Quod autem abstracta ratione communi individui non sit ulterius abstrahibilis ratio communis individui, hoc non inde est, quasi per abstractionem magis illa differentia sint in re & Physicè individua; sed quia sunt magis in conceptu & intentionaliter individua; cum in illis maneat sola tantum ultima ratio differendi, & nulla jam ratio communis; præcipue quia apud me, præcisiones objectivæ dantur tantum secundum rationes contractas, non verò secundum rationes contractas, prout contractæ sunt; cum ergo jam tunc nulla maneat intentionaliter ratio communis individuis, nihil etiam manebit, quod præscindi possit. Cæterum quia in re etiam post meam præcisionem remanet illa ratio communis, ideo poterit iterato ab alio intellectu, imò & ab hoc abstrahi ratio communis, quantumvis non sub hac formalitate, sub qua jam concipitur esse abstracta ratio communis.

OBJICITUR 2. Quia si individuatio numerica quæ talis, esset ratio communis pluribus individuis quæ talibus, non esset ratio individuis iisdem differendi à se invicem, sed solum con-

veniendi; sed individuatio numerica, quæ talis, est ratio differendi: Ergo individuatio numerica quæ talis, non est ratio communis.

RESPONDETUR. Concedendo totum; nam ratio individui, non sub formalitate quæ talis est, sed sub formalitate, sub qua omnia individua, eodem modo sunt definibilia, sub qua conveniunt, & similia sunt, potest habere rationem communem. Concedo ulterius individuationem esse rationem ultimam differendi, nec esse sub ratione ultimæ, rationem conveniendi, sed sub alia formalitate ut dixi, in quantum scilicet sunt similia in definitione conceptuque communi.

INSTABIS. Ergo hæc ratio numerica quæ talis, contrahet rationem illam communem individui.

RESPONDETUR. Contrahet contractione materiali, non verò contractione formali; contrahet inquam contractione materiali, quia non adfert illa ratio ultima, ullum prædicatum, nisi quod sit per modum particularis; ad eum modum, quo unitatem, ut sic, hæc unitas contrahit, bonitatem ut sic, contrahit hæc bonitas; cæterum ratio illa ultima, non contrahit rationem communem individui, non contrahit inquam formaliter, quia non adfert prædicatum aliquod specificum; hinc rationale comparatum ad animal, non est ratio particularis ad animal, quia adfert prædicatum specificum, non adfert autem prædicatum specificum hæc individuatione, rationi communi identificationis.

INSTABIS 2. Ergo hæc ratio ultimo differendi illam rationem communem individuis ita contrahet, sicut ipsa ratio individui contrahet rationem specificam; contrahit enim illam contractione materiali.

RESPONDETUR. Contractiones dictas esse sibi in aliquo similes, dissimulantur tamen in hoc, quia ratio illa individui communis, contrahitur per se ipsam reduplicativè acceptam; hoc est, ratio individui, per individuum, quia individuum est; contractio autem quæ fit per individuationem, respectu speciei, non est per idem reduplicativè acceptum. Consequenter nec ratio individui contracti, est species rigorosè; quia tunc illud quod est contrahibile per differentias individuales, habet rationem speciei, quando contrahens, non est reduplicatio contracti, ut supra dixi, sed adfert rationem particularem, non eodem nomine & conceptu gaudentem; rationem autem communem ut dixi individuationis, contrahit ratio individuationis, quæ individuatione est, adeoque quæ contrahens, est reduplicatio contracti.

OBJICITUR 3. Hæc ratio communis individuis, & esset communis, & non esset communis; esset ut dicitur, non esset; quia singularis esset, ideo autem singularis esset, quia formalitatem individui haberet; sed absurdum est di-

cere,

cere, idem esse commune, & non esse: Ergo ratio communis individui non datur.

RESPONDETUR. Diverſo reſpectu illam rationem communem eſſe ſingularē, & diverſo reſpectu communem; eſſet communis, in quantum in ea ratione omnia aſſimilantur individua, & eſſet ratio ſingularis, in quantum eſt idem realiter cum ratione conceptum communem individui contrahente.

OBJICITUR 4. Si daretur ratio individui communis, poſſet concipi v. g. natura humana cum hac ratione communi individui; compositum autem illud ex ratione communi individui, neq; eſſet ſingulare, aliās illa ratio communis individui, non eſſet ratio communis; neque eſſet comune quid illud compositum, cum jam illi eſſet ratio individuationis conjuncta. Quæ omnia ſunt abſurda.

RESPONDETUR. Illud compositum (quod nonniſi per rationem fieri poteſt) fore commune: tunc autem compositum ex ratione ſpecifica & individui non eſt commune, quando illi conjungitur ratio ultima, qua ultima eſt differendi. Hinc ratio communis individui, inter ſpeciem, & ſe, in quantum eſt ultima ratio differendi, habet ſe per modum medii per rationem facti, licet in re hæc ratio communis, non mediet inter ſpeciem & individuum, quæ individuum eſt.

OBJICITUR 5. ex Oviedo. Differentia individualis non eſt reſolubilis in duos conceptus, quorum unus ſit ultima differentia, alter verò ratio conveniendi cum aliis differentiis: Ergo non poteſt dari conceptus communis omnibus individuis. Antec. prob. Quia ſi in Petreitate v. g. aſſignes duos conceptus formaliter inter ſe diſtinctos, unum, ex vi cujus conveniat cum Pauleitate, & alterum, ex vi cujus differat, differentia individualis, conſtituetur adæquatè in illo ultimo conceptu, quo differt à Pauleitate.

RESPONDETUR. Neg. Antec. Probationem ejus diſtinguo. Differentia individualis, ſi ſumatur quæ individualis, quæ ultima, quæ reſolutive accepta &c. conſtituitur illo conceptu quo tantum differt. Conc. Antec. Differentia individualis ſpecificative accepta & quæ eſt una definitione definibilis, conſtituitur adæquatè illo ultimo quo differt, Nego Antec. & Conſequentiam.

DIFFICULTAS II.

De Definitione Individui Secundo. Intentionalis.

DICENDUM eſt. Bonas eſſe adlatas ſuperius definitiones individui. Omni enim, ſoli, & ſemper individuo conveniunt.

OBJICITUR 1. ex Ariſtot. qui 7. Metaph. cap. 17. dicit non poſſe individua definiri, ſicut nec aliquid de illis ſciri.

RESPONDETUR 1. ad hunc locum. Individua non ſciri ordinariè, nec definiri, licet interdum definiri & ſciri poſſint.

RESPONDETUR 2. Conſequenter ad diſta. Individua ſecundum rationes communes ſpectata poſſe definiri, licet non ſecundum rationes contractas; hæc enim nobis ignora.

INSTABIS ex eodem. Qui in Antepredicam c. 2. docet individuum de nullo ſubjecto prædicari: Ergo falſum eſt, individuum de uno ſolo dici.

RESPONDET Toletus. Individuum ut ſic de individuo hoc prædicari identicè in re, ſed non identicè formaliter, hocque voluit Ariſtoteles. Diſtinctio ſic explicatur, Ratio propoſitionis identicæ, non ex eo ſpectanda eſt, quia habet identitatem realem cum ſubjecto; aliās omnes prædicationes verè identicæ eſſent; omnes enim important identitatem Prædicati cum Subjecto; ſed ratio formaliter identicæ propoſitionis ſpectanda eſt, ſi prædicatum non aliter concipiatur, quàm conceptum ſit ſubjectum; aliter autem concipitur ſubjectum aliter prædicatum, cum dico v. g. Petrus eſt individuum: Conſequenter hæc prædicatio, non eſt identica formaliter.

DICI & hoc poteſt. Individuum in actu ſignato, quatenus in actu ſignato eſt, non de uno ſolo prædicari. Cæterum individuum in actu ſignato, non tamen de actu ſignato, ſed pro actu exercito acceptum, de uno ſolo prædicatur. Explicatur hoc ipſum. Individuum ſumitur in actu ſignato, & pro actu ſignato, quando ſumitur ſecundum rationem ſuam communem, ſecundum quam rationem, non de uno ſolo individuo dicitur, ſed & de hoc, & de hoc, &c. imò prædicatur, quodammodo velut quædam ſpecies de inferioribus: individuum autem ſumptum in actu ſignato, ſed non pro actu ſignato, ſed pro actu exercito, eſt: quando per rationem communem omnibus definiuntur individua ſigillatim; ſeu clariùs, quando definiuntur ſingula individua diſtributive, diſtributive autem accepta ſingula individua, nonniſi de uno dicuntur; v. g. de hoc homine, nonniſi hoc individuum Petri: & de illo homine, nonniſi illud individuum Pauli dicitur &c. Quoad locum Ariſtot. attinet, vi hujus diſtinctionis debet conſequenter individuum de nullo ſubjecto dici univerſaliter, ſi accipiat ratio illa communis, pro actu exercito individui.

OBJICITUR 2. Quod non eſt ſpecies, non poteſt definiri; individuum non eſt ſpecies: Ergo.

RESPONDETUR. Quod non eſt ſpecies non poteſt definiri definitione rigoroſa, conſtante verò genere & vera differentia idque univocis: poteſt tamen definiri definitione non rigoroſa, accipiendo pro genere v. g. particulam Id, Quod, & cætera loco differentia apponendo.

† Ll 2

Objr.

OBJICITUR 3. Hoc genus v.g. Animal prædicatur de pluribus, scil. & de hac & de illa specie; sed hoc genus est individuum: Ergo aliquod individuum prædicatur de pluribus.

RESPONDETUR. Hoc genus non quia hoc est, prædicatur de pluribus, sed quia genus.

DIFFICULTAS III.

De Individuo Vago.

INDIVIDUUM determinatum est v.g. hic homo. Individuum autem vagum est, v.g. aliquis homo; vagatur enim & per Petrum, & per Paulum &c. quia & Petrus est aliquis homo, & Paulus est aliquis homo. De hoc Individuo agemus hic.

QUÆRITUR 1. An detur Individuum Vagum?

RESPONDETUR. *Dari.*

RATIO. Quia communiter supponitur, quod subcontrariæ propositiones in materia contingenti, possint esse veræ, veræ autem jam non essent, si individuum vagum tolleretur: & sic v.g. in hac propositione aliquis homo bibit, aliquis homo non bibit; si non sumatur ly homo pro individuo vago, sed pro Petro, certè si verum est de Petro quod bibat, falsum erit quod non bibat, consequenter falsum erit subcontrarias propositiones in materia contingenti ambas posse esse veras; consequenter si non datur individuum vagum, tollitur tota suppositio confusa. Hæc ex communi suppositione.

QUÆRITUR 2. Quid sit individuum vagum?

RESPONDETUR. Est individuum indeterminatè cognitum, aut volitum, explicabile per particulam disjunctivam, Vel, v.g. aliquis homo bibit, vel Petrus, vel Stanislaus.

QUÆRITUR 3. Quotuplex sit individuum vagum?

RESPONDETUR. Duplex esse Determinatum, & Indeterminatum. Determinatum individuum vagum est, quod explicando per particulam *Vel*, tandem ad aliquod certum devenietur, ut cum dico: aliquis non attendit, vel hic, vel hic, vel hic, sed non hic, ergo ille. Hæc explicatio vocata est in Dialecticis Descensus disjunctivus. Indeterminatum autem individuum vagum est, quod explicando per particulam *Vel*, nusquam ad determinatum devenitur, v.g. aliquis calamus adscribendum est necessarius, vel hic, vel hic, vel hic; nullusque futurus talis ut ille solus, & non alius sit necessarius. Hæc explicatio in Dialecticis vocatus descensus disjunctus.

QUÆRITUR 4. An in divino intellectu possit esse individuum vagum?

RESPONDETUR. Determinatum Individuum Vagum, non potest esse in divino intellectu.

RATIO. Quia illud oritur ex imperfectione intellectus, quod v.g. Petro occiso, si nesciatur Petrus esse occisus, oritur hoc inquam ex imperfectione intellectus, quod dicatur: aliquis homo est occisus. Indeterminatum autem Individuum Vagum, potest esse in divino intellectu. Ratio est: quia si in divino intellectu non daretur tale Individuum, divinus intellectus, res cognosceret non secundum exigentiam illarum; quod absurdum est, Sequel. probatur. Si Deus rem quæ in se non habet ullum prædicatum, ratione cuius præferri alteri potest, cognosceret tanquam præferendam, cognosceret rem non secundum exigentiam subiecti; sed si in divino intellectu non daretur individuum Vagum, Deus rem quæ in se non habet ullum prædicatum, ratione cuius præferri alteri potest, cognosceret tanquam præferendam: Ergo si in divino intellectu non daretur individuum Vagum, Deus non secundum exigentiam subiecti cognosceret. Minor probatur. In hac propositione, aliquod sacrum est necessarium, ad satisfaciendum præcepto, si Deus determinatè cognosceret aliquod Sacrum præ aliis necessarium, præferret unum alteri Sacro, cum tamen unum præ alio, nullum prædicatum ratione cuius alteri præferri debeat, haberet. Deinde potest divina voluntas indeterminatè aliquid præcipere, ut v.g. oblationem duorum pullorum columbarum, vel paris turturum: Ergo & intellectus divinus indeterminatè illa cognoscere, cum ita præcipiat voluntas divina, sicut prælucenti apparet intellectui.

QUÆRITUR 5. Quomodo prædicetur individuum Vagum?

RESPONDETUR. Individui Vagi prædicationem, non posse propriè reduci ad universalem; quia hic terminus, aliquis homo, non significat rationem communem à differentiis abstractam, sed significat plures & distinctas. Disjunctio enim illa quam adfert ly Aliquis, extremorum distinctionem indicat, saltem tamè impropiè revocari potest ad Universaliam, id quomodo fiat explano. Ly Aliquis vel quidam additum generi, deiecit illud à ratione generica ad speciem: v.g. ly Animal significat genus, si addidero illi ly aliquod, hoc ipso jam rationem specificam designabit. Ly Homo est species, si illi addatur ly Aliquis, non speciem, sed individuum significabit. Dico itaque, si genus subalternum contrahatur per terminum Aliquis, erit prædicatio generis Vagi, si genus immediatum & proximum contrahatur per terminum Aliquis, erit prædicatio speciei Vagæ; si species contrahatur per terminum Aliquis, erit prædicatio individui de individuo; & hæc prædicatio procedit quando est prædicatum Vagum in materia necessaria, nam in materia contingenti, prædicatum Vagum, semper est individuum Vagum.

QUÆ.